

PRVNÍ KAPITOLA

Náš expres, 15. září

Tma, krev a smrt!!!

Naše kdysi ospalé město je jako ve stavu obležení. Za krátkých šest měsíců bylo surově zavražděno jedenáct lidí, jejichž těla pachatel zbavil krve a pohodil na různých veřejných místech. Mnozí další zmizeli neznámo kam a jejich nehybná těla teď možná osaměle leží někde pod ulicemi ve tmě a rozkládají se.

Úřady nedokážou tu příšernou sérii vražd vysvětlit. Policisté se nedomnívají, že by je mohl mít na svědomí jediný člověk, ale také se jim nepodařilo najít spojení mezi zločiny a nějakými známými pachateli. Došlo k největší policejní operaci v dějinách města, byla rozbita většina místních zločineckých band, policisté pozatýkali vůdce náboženských sekt a pronikli násilím do sídel různých tajných

řádů a bratrstev... nic z toho však nepřineslo žádný výsledek!

Obvyklá neurvalost

Policejní šéfinspektorka Alice Burgessová na dotaz, proč jsou výsledky stále nulové, odpověděla se svou typickou a obvyklou neurvalostí. „Makáme na tom, až se z nás práší,“ vyštěkla. „Všichni děláme neplacené přesčasy. Před zodpovědností nikdo neuhýbá. Na ulicích hlídkujeme v mimořádných počtech a zatýkáme každého, kdo třeba jenom *vypadá* podezřele. Vyžádali jsme si, aby byl zaveden zákaz vycházení dětí od sedmé večerní, a dospělým radíme, aby se doma drželi také. Pokud víte o někom, kdo by tu práci zvládal líp, ozvěte se mi, ráda mu to přenechám.“

Uklidňující slova – ale obávám se, že nikoho z místních neuklidní. Občané tohoto města jsou už všemi sliby unavení. Nikdo nepochybuje o tom, že místní policie (nemluvě o vojenských jednotkách, které byly povolány na pomoc) pracuje ze všech sil a myslí to poctivě, ale důvěra v to, že budou úřady schopny krizi ukončit, je téměř na bodu mrazu. Mnozí lidé se z města stěhují pryč, bydlí u příbuzných nebo po hotelích a zůstanou tam, dokud vraždění neskončí.

„Mám děti,“ řekl nám Michael Corbett, šestačtyřicetiletý majitel antikvariátu. „Na to, že utíkám pryč, nejsem nijak pyšný, a taky to zničí můj

obchod, ale životy mojí ženy a dětí jsou mi přednější. Policisté toho určitě nedokážou o nic víc, než dokázali před třinácti lety. Musíme jednoduše počkat, až se to přežene, jako tehdy. Až bude po všem, vrátím se. Ale myslím si, že kdo tu chce do té doby zůstat, zbláznil se.“

Smrt si nás vybrala?

Pan Corbett se zmínil o zhruba třináct let starých událostech. Tehdy naše město také postihla podobná hrůza. Dva chlapci tehdy našli devět lidí, které také, jako nynějších jedenáct obětí, někdo zmasakroval a zbavil krve.

Jenže tehdejší mrtvoly byly pečlivě ukryté a byly objeveny až dlouho po tom, co k vraždění došlo. Při vraždách, k nimž dochází v těchto dnech – či spíše v těchto nocích, protože všechny oběti zmizely po soumraku – se pachatelé neobtěžují skrývat důkazy o svých odporných skutcích. Jako by byli na svou krutost pyšní: zanechávají mrtvoly tam, kde je, jak dobře vědí, lidé musejí najít.

Mnozí místní jsou toho názoru, že město bylo prokleté a smrt si je vybrala. „Očekával jsem ty vraždy po padesát let,“ tvrdí dr. Kevin Beisty, místní historik a odborník na okultní nauky. „Upíři naše město navštívili před více než sto padesáti lety. A s upíry je ta potíž, že jak jednou najdou místo, kde se jim líbí, tak se tam pořád vracejí!“

Noční běsi

Upíři. Kdyby byl doktor Beisty jediný, kdo před těmito nočními běsy varuje, dalo by se nad ním mávnout rukou a považovat ho za blázna. Ale o tom, že naše utrpení způsobují upíři, je přesvědčena i řada dalších lidí. Upozorňují na to, že k přepadením dochází vždy v noci, že těla obětí jsou zbavena veškeré krve – navíc zřejmě bez pomoci jakéhokoli lékařského vybavení – a co je nejmluvnější, ačkoli tři oběti zachytily v okamžiku únosu bezpečnostní kamery, tváře útočníků na filmu *nejsou vidět!!*

Šéfinspektorka Alice Burgessová upíří teorie zavrhuje. „Myslíte, že nám tu řádí hrabě Dracula?“ zasmála se pohrdavě. „Nenechte se vysmát! Jsme v jedenadvacátém století. Za tím vším jsou zvrhlí, duševně nemocní lidé. Neplývejte mým časem tím, že budete svádět vinu na kdejaká strašidla!“

Na naše naléhání šéfinspektorka ještě dodala: „Nevěřím na upíry a nelíbí se mi, když blbci jako vy cpou lidem do hlav podobné nesmysly. Ale něco vám řeknu: udělala bych cokoli, abych ty sadisty zarazila. Pokud to bude znamenat, že musím prohnat kůl srdcem nějakému cvokovi, protože věří, že je upír, tak to udělám, i kdyby mě to stálo práci a svobodu. Z tohohle se nikdo nevykrotí s odkazem na to, že je nepřičetný a nezodpovídá za svoje činy. Je jeden jediný způsob odplaty za smrt jednácti slušných lidí – *vyhlazení!*“

A přesně to udělám!“ zařekla se šéfinspektorka Burgessová a v jejích bledých očích se objevil výraz tak zuřivý, že by se za to nemusel stydět ani profesor Van Helsing. „I kdybych se za nimi musela hnát až do Transylvánie a zase zpátky. Meči spravedlnosti nikdo neunikne, ať už to jsou lidé, anebo upíři.

Povězte svým čtenářům, že jejich učitele dostanu. Na to si můžou vsadit. Na to můžou vsadit *krk...*“

Pan Hroozley zvedl a odsunul kanálovou mřížku, my s Harkatem jsme čekali ve tmě pod ním. On se nejdřív rozhlédl, jestli na ulici někdo není, a pak zašeptal: „Čistý vzduch.“ Vylezli jsme za ním po žebříku a už jsme byli na čerstvém vzduchu.

„Jak já tyhle pitomé tunely nenávidím,“ zaskučel jsem a shodil jsem boty, celé promáčené vodou a blátem a jinými tekutinami, na které se mi ani nechtělo myslet. Až se vrátíme do hotelu, budu je muset přemáchnout ve dřezu a nechat je usušit na radiátoru, jak to dělám už tři měsíce na konci každé noci.

„Já je taky nesnáším,“ souhlasil pan Hroozley a delikátně vytahoval mrtvého potkana, který se mu zamotal do záhybů dlouhého červeného pláště.

„Nejsou tak hrozný,“ uchechtl se Harkat. Jemu to nevadilo, nemá přece nos ani čich!

„Aspoň že nezačaly deště,“ řekl pan Hroozley.

„Dej tomu ještě měsíc,“ odpověděl jsem nakysle. „Do půlky října se tam dole budeme brodit po pás ve vodě.“

„Do té doby najdeme vampýry a vypořádáme se s nimi,“ prohlásil pan Hroozley, ale moc přesvědčeně to neznělo.

„Přesně to jsi říkal před dvěma měsíci,“ připomněl jsem mu.

„A před měsícem taky,“ dodal Harkat.

„Chcete pátrání odvolat a nechat zdejší lidi na milost a nemilost vampýrům?“ zeptal se pan Hroozley tiše.

Podívali jsme se s Harkatem jeden na druhého a pak jsme zavrtěli hlavami. „Jasně že ne,“ vzdychl jsem si. „Jsme jenom utahaní a otrávení. Pojdte, vrátíme se do hotelu, usušíme se a seženeme si něco teplého k jídlu. Pak prospíme celý den, to nám udělá dobře.“

Našli jsme si nejbližší požární schodiště, vylezli jsme na dům a vyrazili jsme po střechách, cestou, kde nejsou policisté ani vojáci.

Uběhlo šest měsíců od té chvíle, kdy nám Pán vampýrů unikl. Vandža odešel na Upíří horu oznámit knížatům a generalitě, co je nového, a ještě se nevrátil. První tři měsíce jsme se s panem Hroozleym a Harkatem jen tak bezcílně potulovali, dovolovali jsme nohám, ať nás vedou, kam chtějí. Pak jsme se doslechli, jaké hrůzy se odehrávají v rodném městě pana Hroozleyho. Že tu někdo zabíjí lidi a zbavuje je krve. Podle některých zpráv to měli na svědomí upíří, ale my jsme věděli svoje. Už dřív se k nám doneslo, že v tom městě operují vampýři, a lepší potvrzení než tohle jsme nepotřebovali.

Panu Hroozleymu na tamních lidech záleželo. Samozřejmě že ti, které znával, když tu žil ještě jako člověk, jsou už dávno po smrti a v hrobě, ale on bral i jejich vnuky a pravnuky za něco jako svého druhu příbuzné. Před třinácti lety, když ve městě řádil šílený vampýr Murlough, se sem pan Hroozley vrátil, aby mu v tom – se mnou a Evrou Fo-

nem, hadím chlapcem z Circo Mostruoso – zabránil. Teď se nám dějiny tak nějak opakovaly, a tak cítil povinnost zasáhnout znovu.

„Ale možná bych neměl svým pocitům podléhat,“ uvažoval před třemi měsíci, když jsme situaci probírali. „Musíme se soustředit na honbu za Pánem vampýrů. Byla by to ode mě chyba, kdybych nás odvedl pryč od našeho pátrání.“

„To není tak docela pravda,“ namítl jsem. „Pan Sudd nám pověděl, že jestli chceme najít Pána vampýrů, máme jít za hlasem srdce. Tebe tvoje srdce táhne domů, mně to moje říká, že mám jít s tebou. Takže podle mě bychom tam jít měli.“

Harkat Mulds, Lidička s šedou kůží, který se naučil mluvit, s tím souhlasil taky, a proto jsme vyrazili ke městu, kde se narodil pan Hroozley, že vyhodnotíme tamní situaci a pomůžeme s jejím řešením, jestli to půjde. Když jsme dorazili, brzy jsme se ale ocitli uprostřed naprosto matoucí záhady. Že tu vampýři žijí, to bylo zcela jasné – a pokud jsme to odhadovali správně, byli aspoň tři nebo čtyři. Jenže jde o vojenskou jednotku, anebo to jsou tuláci a šílenci? Pokud jsou vojáci, proč nezabíjejí lidi opatrněji? Duševně zdravý vampýr nenechá mrtvolu oběti tam, kde ji lidé lehko najdou. Jenomže pokud jsou šílení, neměli by být s to se tak obratně ukrývat – po třech měsících pátrání jsme nenašli v kanálech a stokách pod městem stopu ani jediného vampýra.

Do hotelu jsme se vrátili oknem. Měli jsme pronajaté dva pokoje v nejvyšším patře a v noci jsme vycházeli ven a vraceli se zpátky okny, protože na to, abysme šli přes recepci, jsme bývali moc špinaví a promáčení. A kromě toho, čím víc se budeme pohybovat jen ve výškách, tím líp. Město je vzhůru nohama, na ulicích hlídkují policisté a vojáci, kdo vypadá divně, toho hned zatknou.